

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska ul. br. 31

Poslovni broj: P-219/2021-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Vukovaru, po sucu Mariji Knežević Karamijatović, kao sucu pojedincu, u građanskopravnoj stvari tužitelja Željka Skaličića, OIB: 30934382658, iz Vukovara, Dalmatinska br. 10 zastupanog po punomoćniku Draganu Antić, odvjetniku u Puli, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta br. 50, OIB: 02535697732, zastupani po odvjetnicima iz OD Leko & partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane u nazočnosti Emila Mitrovskog, odvjetnika u Vukovaru, kao zamjenika punomoćnika tužitelja i Sanjina Piljića, odvjetnika u Vukovaru, kao zamjenika punomoćnika tuženika 21. travnja 2026., na osnovi čl. 335. Zakona o parničnom postupku, 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim dijelovi ili odredbe Ugovora o kreditu zaključenog dana 12. 9. 2005.g. pod brojem ugovora 9010717425 između tužitelja Skaličić Željka OIB 30934382658 iz Vukovara, Dalmatinska 10 kao korisnik kredita sa tuženikom Privrednom bankom Zagreb, d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, kao kreditorom pod brojem 9010717425 solemniziran u Uredu javnog bilježnika Bore Arambašića, javnog bilježnika iz Vukovara pod brojem OU – 578/2005 dana 15. 09. 2005.g. o promjenjivoj kamatnoj stopi po jednostranoj odluci banke i valutnoj klauzuli u CHF.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da isplati tužitelju Skaličić Željku iz Vukovara, Dalmatinska 10, OIB: 30934382658 iznos od 1.869,87 eura (slovima: jednutisućuosamstošezdesetdeveteuraiosamdesetsedamcenti) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na:

- iznos od 0,52 eura od 04.11.2005, do isplate,
- iznos od 0,52 eura od 05.12.2005. do isplate,
- iznos od 1,26 eura od 05.01.2006. do isplate,
- iznos od 0,14 eura od 19.06.2006. do isplate,

-iznos od 0,87 eura od 18.07.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 14.08.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 15.09.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 17.10.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 14.11.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 14.12.2006. do isplate
-iznos od 0,87 eura od 16.01.2007.g. do isplate
-iznos od 29,72 eura od 27.08.2007 do isplate
-iznos od 16,58 eura od 24.09.2008 do isplate
-iznos od 28,53 eura od 19. 09. 2009, do isplate
-iznos od 32,43 eura od 15. 10. 2009. do isplate
-iznos od 16,51 eura od 15, 04. 2010. do isplate
-iznos od 62,89 eura od 14. 05. 2010. do isplate
-iznos od 62,89 eura od 15. 06. 2010. do isplate
-iznos od 16,51 eura od 16.07.2010 do isplate
-iznos od 16,51 eura od 16.08.2010 do isplate
-iznos od 16,51 eura od 15.09.2010 do isplate
-iznos od 16,51 eura od 15.10.2010 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.11.2010 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.12.2010 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 14.01.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 16.02.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 16.03.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 13.05.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.06.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.07.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 16.08.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.09.2011 do isplate
-iznos od 74,03 eura od 14.10.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 14.11.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.12.2011 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.02.2012 do isplate
-iznos od 20,94 eura od 15.03.2012 do isplate
-iznos od 2,00 eura od 10.05.2013 do isplate
-iznos od 60,91 eura od 10.06.2013. do isplate
-iznos od 61,62 eura od 31.07.2013 do isplate
-iznos od 59,63 eura od 10.08.2013 do isplate
-iznos od 61,20 eura od 10.09.2013 do isplate
-iznos od 63,56 eura od 10.10.2013 do isplate
-iznos od 65,98 eura od 10.12.2013 do isplate
-iznos od 62,50 eura od 10.01.2014 do isplate
-iznos od 66,12 eura od 10.02.2014 do isplate
-iznos od 35,30 eura od 10.03.2014 do isplate
-iznos od 34,61 eura od 10.04.2014 do isplate
-iznos od 33,30 eura od 10.05.2014 do isplate
-iznos od 32,84 eura od 10.06.2014 do isplate
-iznos od 34,30 eura od 10.07.2014 do isplate
-iznos od 36,03 eura od 11.08.2014 do isplate
-iznos od 36,62 eura od 10.09.2014 do isplate

-iznos od 38,38 eura od 10.11.2014 do isplate
 -iznos od 39,02 eura od 10.12.2014 do isplate
 -iznos od 39,36 eura od 10.01.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.02.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.03.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.04.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 11.05.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.06.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.07.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.08.2015 do isplate
 -iznos od 39,41 eura od 10.09.2015 do isplate

po kamatnoj stopi od 15% godišnje za period do 31. prosinca 2007. godine, od 1. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. 12. 2022. godine isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 (slovima:petnaest) dana.

i

riješio je

I. Odbija se dokazni prijedlog tuženika za saslušanje svjedoka javnog bilježnika Bore Arambašića iz Vukovara kao nepotreban.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička 50., OIB: 02535697732, da tužitelju Željku Skaličiću iz Vukovara, Dalmatinska 10, OIB: 30934382658 naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.465,45 eura (slovima: jednutisućučetiristošezdesetpeteuraičetrdesetpetcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 27. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u

preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka odbija kao neosnovan.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika 27. rujna 2021. podnio tužbu ovom sudu radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom 12. 9. 2005. zaključio Ugovor o kreditu Broj: 9010717425 solemniziran u Uredu javnog bilježnika Bore Arambašića, javnog bilježnika iz Vukovara pod brojem OU – 578/2005 dana 15. 09. 2005.g., a temeljem kojeg je korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 43.350,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Privredne banke Zagreb važeće na dan korištenja kredita za kupnju stambenog objekta, da je u članku 4. predmetnog ugovora ugovoreno da se Korisnik kredita obvezuje platiti Banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja ovog Ugovora iznosi 4,75 % godišnje, da visinu kamatne stope Banka može promijeniti i sukladno broju grupa proizvoda, te urednosti poslovanja Korisnika kredita, i to na dan 01. 01. a primjenjuje se za razdoblje od 01. 01. do 30.6tekuće godine, i na dan 01.07. a primjenjuje se za razdoblje od 01.07. do 31.12. tekuće godine, s time da kamatna stopa iz toč. 4. 1. ne može biti viša od važeće kamatne stope propisane odlukom Banke o kreditiranju građana za stambene kredite bez umanjena kamatne stope sukladno broju grupa proizvoda i urednosti poslovanja Korisnika kredita u trenutku promjene. Nadalje navodi da je člankom 5. ugovora ugovorena interkalarna kamata na način da u razdoblju od početka korištenja kredita do prijenosa kredita u otplatu, na iskorišteni iznos kredita Korisnik kredita plaća Banci interkalarnu kamatu u visini redovne kamatne stope iz točke 4. ovog Ugovora, da se kamata iz prethodnog stavka obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.

1.1. Nadalje tužitelj navodi da je u članku 6. Ugovora ugovorena kamata na zakašnjela plaćanja na način da na dospelje, nepodmirene obveze iz ovog Ugovora, uključujući dospelje i neplaćenu redovnu kamatu, Banka će za razdoblje zakašnjenja obračunavati i naplaćivati zakonsku zateznu kamatu, koja je promjenjiva u skladu s propisima. Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.

1.2. U članku 7. toga Ugovora ugovoreno je da je rok otplate kredita 240 mjeseci, da se kredit otplaćuje u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka poviši ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Banka će pisano obavijestiti Korisnika kredita. Stranke su suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovog Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci, Ova obavijest sustavni je dio ovog Ugovora.

1.3. Za vrijeme trajanja ugovornog odnosa kamatna stopa tužitelju je povećavana nekoliko puta. Zbog načina obračuna s jednakim anuitetima otplate za određenu kamatnu stopu, svako povećanje kamatne stope je značilo da se smanjuje udio otplaćene glavnice u svakom anuitetu po novom otplatnom planu s povećanom kamatnom stopom, uslijed čega se glavnica tijekom vremena sporije smanjivala u odnosu na početni otplatni plan što je za posljedicu imalo dodatnu uvećanu cijenu kredita. Tuženik je jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu, a o istom obavještavao tužitelja, bez da je za promjenu tražio ikakvu suglasnost, pa je visina kamatne stope isključivo ovisila o poslovnoj politici i odluci tuženika. Visina kamatne stope se mijenjala prema odluci tuženika bez ikakvih ugovorenih podataka o kojima ovisi visina redovne kamate. U vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu tuženik kao trgovac nije ni na koji način s tužiteljem kao potrošačem pojedinačno pregovarao, niti je ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni ugovorene kamatne stope, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu tužitelja, dok je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tuženik u predugovornoj fazi davao tužitelju skriveno ili izričito poruke da je kredit povoljan zbog niže kamatne stope. Stoga su nepoštene odredbe tuženika o kojima se nije pojedinačno pregovaralo ništetne od samog početka, tj. od trenutka kad su postale sadržajem standardnog ugovora, a njihovo korištenje je postupanje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima cijelo vrijeme dok se koriste, dakle od trenutka kada su unesene u ugovor, pa nadalje, što sve proizlazi iz samog pojma ništetnosti, koja je posljedica toga što su nepoštene.

1.4. Tužitelj se nadalje poziva na presudu Visokog trgovačkog suda u Zagrebu je, u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača posl. Br. 43 PŽ-7129/13-4, (koju je potvrdio Vrhovni sud Hrvatske u presudi Revt-249/14) a kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Predmetna deklaratorna presuda obvezuje sve sudove u pojedinačnim postupcima koje potrošač (tužitelj) pokrene protiv tuženika sukladno odredbama čl. 118. ZZP i čl. 502.c ZPP. U međuvremenu je Vrhovni sud Republike Hrvatske donio i odluku pod brojem Rev-3142/2018-2 kojim je odbio reviziju tužene Raiffeisen bank izjavljena protiv presude Županijskog suda u Varaždinu, Stalne službe u Koprivnici poslovni broj GŽ-2152/17-2 od 6. srpnja 2018. u kojem je bio predmet spora zahtjev tužiteljice da joj tuženica isplati 39.833,04 kn, a koji iznos predstavlja iznos kojeg je platila na ime redovnih kamata prema Ugovoru o kreditu kojeg je s tuženom zaključila 30. travnja 2007. na iznos od 155.900,00 CHF u protuvrijednosti kuna, a koji dio Ugovora koji se odnosi na redovnu kamatu je po tvrdnji tužiteljice ništetan, zbog čega je tužena dio iznosa koji je plaćen na ime redovne kamate stekla bez pravne osnove. Protiv ove odluke je tužena banka podnijela ustavnu tužbu koju je Ustavni sud Republike Hrvatske svojom odlukom donesenom pod brojem Broj: U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. jednoglasno odbio te je time pitanje odredbe o redovnoj kamatnoj stopi koja tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, definitivno ništetna, pa su stoga ništetne odredbe

predmetnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi po odluci tuženika koje sadrži i predmetni ugovor.

1.5. Nakon odluke Ustavnog suda RH U-III-2521/215 i dr. i odluke VSRH broj Revt-575/16 donesena je odluka VTSRH PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. kojom su odbijene žalbe banaka i kojom je potvrđena prvostupanjska presuda da je nepoštена odredba potrošačkog ugovora o kreditu kojom je glavnica vezana za švicarski franak (valutna klauzula), te je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u pravomoćnoj presudi Posl. broj: 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. presudio: „Utvrdjuje se da su drugotuženik PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., t, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima“. Na kraju, dana 3. veljače 2021.g. Ustavni sud Republike Hrvatske donio je odluku pod brojem Broj: U-III-4150/2019 U-III-4388/2019 U-III-4389/2019 U-III-4390/2019 U-III-4396/2019 U-III-4516/ 2019 U-III-4532/2019 kojom je odbio ustavne tužbe banaka među kojima je i tuženik, podnesene u povodu presude i rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. te odbacio ustavne tužbe podnesene u povodu presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. čime je pitanje nišetne valutne klauzule u švicarskim francima u pravosudnom sustavu Republike Hrvatske postalo konačno. U presudi Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. u kojoj je tuženik prvotuženik Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudio: „II. Revizija prvo-sedmotuženih protiv drugostupanjske presude u dijelu (toč. 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i nišetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09 – dalje: ZZZP), se odbijaju kao neosnovane.“ Tužitelj se poziva na to pravno utvrđenje iz presude VTSRH Posl.br.: PŽ-6632/2017-10, koje vezuje i naslovni sud, sukladno odredbama čl. 118. ZZZP i čl. 502.c ZPP. U obrazloženju presude VTSRH PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. Viskoki trgovački sud je iznio: „Kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za švicarski franak nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač koji je vidio reklame dobije i razumljivo upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti

donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak ili neće, ovaj sud, kao i prvostupanjski sud, ocjenjuje da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“ Te „Činjenicom da je uz valutu švicarski franak vezana početna niža stopa ugovorne kamate, po ocjeni ovog suda, tuženici nisu dokazali da postoji ravnoteža između stranaka. Naime i ugovorna kamata je vezana za valutu švicarski franak, pa isti rizik koji postoji u odnosu na glavnicu postoji i u odnosu na ugovorne kamate. Uz to, stopa ugovorne kamate je niža samo u početnoj fazi, dakle na prvi pogled, s obzirom da su promjenjive prema odluci banke. Tako je iznos ugovorne kamate potrošaču nerazumljiv iz dva razloga: jer je vezan za tečaj švicarskog franka i jer je vezan za odluku banke.

1.6. Tužitelj dalje navodi da je s tuženikom 23.12. 2015.g. zaključio Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9010717425 kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Provedenom konverzijom tužitelj nije u cijelosti oštećen, ali tužitelj ne posjeduje cjelokupnu dokumentaciju o kreditu, te mu tako nedostaje pregled prometa po kreditu broj 9010717425, odnosno sve otplate u kunama kojim je g. Skaličić vraćao predmetni kredit, te izračun konverzije koje je tužitelj zatražio od tuženika, ali ih do dana podnošenja tužbe nije dobio, te ne može postaviti precizan tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da prije upuštanja u raspravljanje osporava mjesnu nadležnost Naslovljenog suda jer je iz ugovora o kreditu broj 9010717425 razvidno da je isti zaključen s Podružnicom tuženika Osijek, a ne Vukovar te se stoga temeljem članka 59. Zakona o parničnom postupku Naslovljeni sud mora oglasiti mjesno nenadležnim i predmet ustupiti mjesno nadležnom Općinskom sudu u Osijeku. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare, u cijelosti spori osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te se protivi postavljenom manifestacijskom zahtjevu. Nadalje, tuženik ističe da je postupio sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju te dostavio tužitelju izračun konverzije kredita nakon čega je tužitelj potpisao Dodatak predmetnom ugovoru o kreditu čime je izvršena konverzija istoga, a koji je Dodatak tužitelj dostavio uz tužbu. Naime, tužitelj je cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti prestao postojati, obzirom da je tužitelj s tuženikom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), a kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Tuženik navodi da je sudska praksa zauzela stav da prihvaćanjem konverzije i sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, nedvojbeno prestaje pravo potrošača zahtijevati bilo kakve isplate temeljem osnovnog ugovora.

2.1. Tuženik se protivi svim dokaznim prijedlozima tužitelja, a posebice prijedlogu da se u okviru postupka provede financijsko vještačenje na okolnost utvrđivanja „preplate“ po osnovi promjene kamata po kreditu jer bi tužiteljevo inzistiranje na daljnjem dokaznom postupku bilo usmjereno ostvarivanju prava protivnih Zakonu o potrošačkom kreditiranju, i to izmjenama iz NN 102/2015. – dalje u tekstu ZPK 102/2015, osobito novounesenim člancima 19.a, 19.b i 19.

2.2. Dakle, jasno je kako za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji

zakonska osnova budući da se radi o zakonom izričito dopuštenoj klauzuli. Nadalje, s obzirom na regulatorne propise HNB, gotovo se radi o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obavezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje hrvatski štediše/potrošači najveći dio štednje drže u stranoj valuti

2.3. Tuženik nadalje ističe kako tužitelj svakako pogrešno tumači citiranu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa, što iz iste ni na koji način ne proizlazi.

2.4. Naime, sud nije utvrdio da je nezakonita odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, nego da je nepoštena odredba o pravu samo jedne ugovorne strane da svojom odlukom mijenja kamatnu stopu, čime bi po stavu suda bili povrijeđeni kolektivni interesi. Dakle, spornom presudom je utvrđeno da bi jednostranom promjenom kamatne stope bili povrijeđeni kolektivni interesi, međutim, nije utvrđeno da je povrijeđen i konkretan individualni interes ili pravo bilo kojeg konkretnog potrošača, budući da to očito ovisi o svakom pojedinom slučaju.

2.5. Tuženik ističe da iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštititi potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna, a posebno ne može biti ništetan cijeli ugovor o kreditu, da su konkretne kamatne stope koje su bile u primjeni u konkretnom ugovoru, određene na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije određiva, da nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate, da je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje upravo promjenjive a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom, da je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula.

2.6. Tuženik navodi da je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu izvršena konverzija, tj. kreditni odnos između stranaka je izmijenjen, pa tužitelj nema osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu budući je početni kredit u CHF prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran, te iz razloga što je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati sa osnove iznosa preplaćenih kamata uračunat prilikom konverzije; te je očito kako je prilikom sklapanja spornog ugovora o kreditu s tužiteljem, tuženik u potpunosti postupio u skladu s pozitivnim propisima, kao i načelima hrvatskog pravnog poretka, te nije ni na koji način počinio povrede koje mu tužitelj pokušava imputirati navodima tužbe, niti prilikom sklapanja ugovora, a niti kasnije, prilikom mijenjanja kamatne stope.

3. Prije svega, prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda istaknut od strane tuženika sud je ocijenio neosnovanim radi čega ga je i odbio rješenjem donesenim na pripremnom ročištu 9. travnja 2024.

3.1. Nesporno je da je ugovorom o kreditu ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta podružnice Banke, a što je u skladu s odredbom čl. 70. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 dalje u tekstu: ZPP). Pored toga, nesporno je da je predmetna odredba o ugovaranju mjesne

nadležnosti za sporove koji bi mogli proizaći iz istog ugovora o kreditu odredba koja je sadržana u naprijed pripremljenom obrascu ugovora o kreditu i da se stoga o takvoj odredbi nije pregovaralo prije sklapanja ugovora. Radi toga je nužno na odgovarajući način primijeniti odredbu čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007; dalje u tekstu: ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, kojom je odredbom propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

3.2. Nadalje, odredba čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, 110/15 i 14/19) koji je usklađen s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva) sadrži takvu istu regulativu.

3.3. Sukladno čl. 3. citirane Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz odredbe čl. 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor o tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O tome je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

3.4. Obzirom da po ocjeni ovog suda o odredbi čl. 11. predmetnog ugovora o kreditu, kao odredbi unaprijed formuliranog ugovora, stranke nisu posebno pregovarale, slijedom čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj takve odredbe, nesporno je da ta odredba dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača jer bi on iz mjesta svog prebivališta u Vukovarsko-srijemskoj županiji radi zaštite svojih prava u slučaju vođenja parničnog postupka pred sudom u mjestu sjedišta podružnice banke, odnosno u Osijeku bio izvrnut dodatnim troškovima, te potrebi ulaganja dodatnog vremena, što svakako uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora dovodi do toga da bi ostvarenje njegovog prava bilo otežano u slučaju primjene ugovorene nadležnosti. Također, prema zaključku sa sjednice Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su-IV-308/20, od 5. studenog 2020., zauzeto je shvaćanje da se prorogacijska klauzula u korist registriranog sjedišta banke ima smatrati da je ništetna ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je između ostalog zauzeto shvaćanje da se tom prilikom mora imati u vidu kako vrijednost predmeta spora, ali isto tko i udaljenost između prebivališta tužitelja tj. potrošača i sjedišta tuženika tj. banke, mogućnost dolaska na sud i slično. Primjenom sporne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen i na ostvarenje prava na mjesnu nadležnost suda temeljem čl. 19.I. st.1 Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15, 102/15, 52/16) kojom je propisano pravo potrošača na pokretanje postupka

pred sudom mjesta njegovog prebivališta u sporovima koji nastanu u vezi s ugovorom o kreditu, a na kojoj odredbi tužitelj očito zasniva svoje pravo na pokretanje postupka pred prvostupanijskim sudom slijedom čega je ovaj sud utvrdio kako je mjesno nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari, te je upravo iz tog razloga i odbijen kao neosnovan istaknuti prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda od strane tuženika.

4. Rješenjem ovog suda broj P-219/2021-9 od 22. srpnja 2024. određeno je izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po TD Posrednik d.o.o. Vukovar, na okolnost preplate radi valutne klauzule za razdoblje od početka otplate kredita do provedene konverzije, kao i na okolnost je li konverzija provedena u skladu sa zakonom (efekti konverzije).

5. Tužitelj je nakon provedenog vještačenja u pisanom podnesku zaprimljenom kod ovog suda 15. travnja 2025. specificirao tužbeni zahtjev u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka te zatražio da mu tuženik isplati na ime preplaćene razlike valutnog tečaja iznos od 1.869,87 eura sa zateznim kamatama tekućim od uplate svakog pojedinačnog anuiteta do isplate.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao potvrdu Vukovarsko-srijemske županije od 8. rujna 2021. (list 9 spisa), Ugovor o kreditu broj 9010717425 od 12. rujna 2005. (list 10-15 spisa), Plan otplate (list 16-21 spisa), Dodatak ugovoru o kreditu broj 9010717425 od 23. prosinca 2015. (list 22-26 spisa), Dopis tužitelja tuženiku s povratnicom (list 27-28 spisa), Nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja (list 78-96 spisa), Pisano očitovanje vještaka od 17. srpnja 2025. (list 120-121 spisa), proveo je dokaz usmenim saslušanjem vještaka Darija Dumančića i saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke.

6.1. Tuženik je u podnesku od 11. travnja 2024. naveo da odustaje od dokaznog prijedlog za saslušanje svjedoka Mirjane Zdunić slijedom čega sud nije provodio navedeni dokaz. Nadalje, sud je rješenjem pod točkom I. izreke odbio dokazni prijedlog tužitelja iznesen u odgovoru na tužbu za saslušanje javnog bilježnika Bore Arambašića iz Vukovara iz razloga što javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora o kreditu ne daje niti ima zakonsku ovlast dati potrošaču odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi na temelju jednostrane odluke banke i valutnoj klauzuli pa se njegovim saslušanjem ne može utvrditi činjenica obaviještenosti tužitelja o spornim odredbama prije sklapanja ugovora.

7. Predmet spora predstavlja tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži djelomično utvrđenje ništetnosti predmetnog ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa i isplatu novčanog iznosa preplaćenog zbog ništetnih odredbi ugovora o kreditu, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule CHF zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

8. Prije svega valja naglasiti da prema odredbi čl. 502 a st. 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu kada je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i

propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. U stavku 2. istog članka navodi se da interesi iz stavka 1. tog članka mogu biti interesi između ostalog potrošački koji su zakonski zajamčeni i koji moraju biti teže povrijeđeni ili ozbiljno ugroženi djelatnošću odnosno općenito postupanjem osobe protiv koje se tužba podnosi. Odredbom čl. 502. b. ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502 a ZPP-a, dok je čl. 502 c propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st.1. ZPP-a, da su određenim postupanjem uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9. Na osnovi provedenog dokaznog postupka i to prije svega uvidom u Ugovor o kreditu broj 9010717425 od 12. rujna 2005. (list 10-15 spisa), nesporno je da su tužitelj i tuženik 12. rujna 2005. zaključili Ugovor o kreditu koji je potvrđen 15. rujna 2005. od strane javnog bilježnika Bore Arambašića iz Vukovara broj OU-578/2005, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 43.350,00 CHF s tim da se isti kredit isplaćivao u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja, da je ugovor o kreditu zaključen na rok otplate od 240 mjeseci, da je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, a da je ona na dan zaključenja ugovora o kreditu iznosila 4,75%, s tim da je člankom 7. istog ugovora o kreditu određeno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF važećem na dan dospelja.

9.1. Nesporno je da su tužitelj i tuženik 23. prosinca 2015. zaključili Dodatak ugovoru o kreditu broj 9010717425 (list 22-26 spisa), temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 102/2015) i time je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, kojim je tužitelj, kao korisnik kredita prihvatio konverziju kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR, odnosno u kredite denominirane u kune s valutnom klauzulom u EUR te su stranke utvrdile da na dan 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica kredita iznosi 19.118,178 eura, a da na dan sklapanja ovog Dodatka Ugovoru o kreditu iznosi 18.885,00 eura. Osim toga, stranke su suglasno utvrdile da nakon konverzije ukupna preplata iznosi 1.246,63 eura i da se navedeni iznos koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR i to u visini od 50% dok se preplata u cijelosti ne iskoristi.

9.2. Dakle, nesporno je da su stranke tim Dodatkom izmijenile ugovorne odredbe u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, dospeljih redovnih kamata, dospeljih zateznih kamata i dospeljih troškova na način da su kredit konvertirali u valutu EUR.

9.3. Uvidom u Plan otplate (list 16-21 spisa), te Nalaz i mišljenje financijsko knjigovodstvenog vještačenja (list 78-96 spisa), utvrđeno je da se tijekom razdoblja otplate visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala cijelo vrijeme otplate kredita, te da se i kamatna stopa mijenjala zbog čega se mijenjala i visina anuiteta koji je tužitelj bio obavezan plaćati, tako da je došlo do povećanja u otplati mjesečnih anuiteta u odnosu na početni anuitet.

9.4. Nadalje, nesporno je da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, Zagreb pokrenula 04. travnja 2012. pred Trgovačkim sudom u

Zagrebu parnični postupak protiv osam banaka između ostalih i protiv tuženika radi zaštite kolektivnih interesa potrošača glede nepoštenih ugovornih odredbi samih ugovora te nepoštene prakse banaka u odnosu na ugovaranje valutne klauzule i na ugovaranje promjenjive kamatne stope.

9.5. Nadalje je nesporno da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. utvrđeno je da je između ostalog i tužena banka u razdoblju od 01.01.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u Ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a koje povrede traju i nadalje, kao i da je povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i u ugovoru utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03).

9.6. Također je nesporno da je presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. potvrđena navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu promjenjive kamatne stope, a presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. oznake PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. presuđeno je da se odbijaju žalbe tuženika kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojim je utvrđeno da je između ostalog i tuženik u razdoblju od 01. 01. 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 93/03) u razdoblju od 01.01.2004. do 06.08.2007. i to čl. 81., 82. i 90., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12. 2008., a koja povreda traje i nadalje. Presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019., potvrđene su naprijed citirane presude trgovačkih sudova P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i PŽ-6632/2017 od 14. 06.2018., odnosno odbijene su revizije

tuženih banaka.

10. Sporno je među parničnim strankama je li ništetan dio zaključenog ugovora o kreditu, kojim je ugovorena valutna klauzula na način da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje u kunama po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeća odnosno na dan plaćanja te dio ugovora kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

10.1. Sporno je pripada li pravo tužitelju na preplaćeni iznos po predmetnom Ugovoru posebice uzimajući u obzir provedenu konverziju kredita te je li nastupila zastara tražbine tužitelja.

10.2. Sporno je među parničnim strankama primjenjuju li se na predmetni spor pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. oznake P-1401/12, Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13.06.2014., Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/2017 od 14. 06.2018. presuda Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015., kao i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019.

10.3. Sporna je među strankama i visina odnosno način na koji tužitelj predlaže da se utvrdi eventualna preplata temeljem odredbi ugovora o kreditu za koje on tvrdi da su ništetne.

11. Tužbeni zahtjev je osnovan.

12. Prema zauzetom shvaćanju Ustavnoga suda Republike Hrvatske u odluci poslovni broj U-III/3581/2021, od 30. lipnja 2022. o doseg pravomoćnosti presude koja je donesena u kolektivnom sporu za zaštitu interesa potrošača, odnosno da su u tom sporu pravomoćno utvrđene okolnosti o nerazumljivosti ugovornih odredaba prosječnom potrošaču zbog izostanka odgovarajućih obavijesti potrošačima o općim informacijama koje su kroz opće ili tržišne informacije davale banke; o nemogućnosti pojedinačnog pregovaranja o njihovom sadržaju, te je posljedično tome postojanje znatne neravnoteže u međusobnim pravima i obvezama, odnosno da predmet dokazivanja u tom postupku nije bilo utvrđivanje jesu li točno određenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora o kreditu davane odgovarajuće obavijesti o odredbama toga ugovora, to je iz tog razloga, a s obzirom da je tuženik u odgovoru na tužbu navodio da je tužitelj prilikom ugovaranja kredita upozoravan na valutni rizik i na mogućnost promjene kamatne stope, ali da je unatoč tome pristao na sklapanje takvog ugovora o kreditu, sud proveo dokaz saslušanjem tužitelja u svojstvu parnične stranke, dok je tuženik odustao od dokaznog prijedloga za saslušanje svjedoka osobnog bankara.

13. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je klijent PBZ d.d. banke 40-ak godina te je iz toga razloga predmetni ugovor o kreditu i podigao kod njih i to radi kupnje obiteljske kuće u kojoj živi i danas sa svojom obitelji. Tu kuću nije nikada iznajmljivao ni koristio za poslovne potrebe te je svoj radni vijek proveo kao policajac. U banci su mu ugovor u CHF-u i s promjenjivom kamatnom stopom ponudili kao najpovoljniji, taj je ugovor bio sačinjen na pripremljenom obrascu te je bio tipa "uzmi ili ostavi". Stoga je takav ugovor prihvatio i potpisao. Nije pregovarao sa službenikom banke o pojedinim ugovornim odredbama niti su ga u banci upozorili na moguće rizike takvog ugovora. U početku je rata iznosila oko 260 CHF da bi na kraju bila i oko 450 CHF. Ponuđena mu

je konverzija koju je prihvatio te mu je bilo lakše otplaćivati kredit. Bilo je oko 1.000,00 eura preplate koju mu banka nije vratila dok se u cijelosti kredit ne otplati. Tužitelj je naveo da ne zna što znači da je kamata promjenjiva i da ne zna što je valutna klauzula, da je u banci tražio pojašnjenja i da su mu rekli da mu u ugovoru sve piše te mu nisu ništa pojašnjavali. Primjerice zanimalo ga je koliko će u konačnici morati otplatiti banci za podignuti kredit te kolika će mu biti rata tijekom otplate na što su mu rekli da sve piše u ugovoru. Nadalje je naveo da se ne sjeća jesu li mu u banci rekli da se tečaj tijekom otplate neće mijenjati odnosno da će rata ostati ista, da prije navedenog kredita nije imao kredit s valutnom klauzulom te da ne zna što generalno utječe na promjenu tečaja valute.

13.1. Iz iskaza tužitelja kojeg ovaj sud prihvaća kao istinitog i uvjerljivog proizlazi kako je tužitelj bio potrošač koji od strane tuženika nije upozoren na valutni rizik i mogućnost promjene kamatne stope.

14. U konkretnom slučaju upravo je na tuženiku teret dokaza da je u postupku koji je prethodio zaključenju predmetnog ugovora upozorio tužitelja na metodologiju promjene kamatne stope i rizike fluktuacije tečaja CHF i koliko će konkretno mjesečni anuiteti porasti. Tuženik u ovom postupku nije uspio dokazati navedeno, imajući u vidu da iz iskaza tužitelja saslušanog u svojstvu parnične stranke slijedi da ga prilikom pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu u banci nisu upozorili na rizike sklapanja takvog ugovora odnosno na mogućnost da bi rata mogla toliko rasti uslijed promjene tečaja i kamatne stope. S obzirom da tuženik nije ponudio niti jedan drugi dokaz, slijedi da takva upozorenja i informacije nije pružio tužitelju, a što je dovelo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama parničnih stranaka na način da su obveze tužitelja značajno porasle.

15. U odnosu na primjenjivost pravnih utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Petrošač" na predmetni spor, valja navesti da ranije citirane presude trgovačkih sudova i Vrhovnog suda RH, odnosno presude u kolektivnom sporu imaju učinak i na ugovor kreditu za adaptaciju stambenog objekta sklopljen između stranka ovog postupka 12. rujna 2005., u razdoblju na koje se odnosi presuda iz kolektivne tužbe.

16. Odluka o kolektivnom sporu na osnovi odredbe čl. 502c ZPP-a obvezujuća je za sudove u pojedinačnim postupcima, odnosno sud je vezan za utvrđenja u kolektivnom sporu i dužan ih je primijeniti. Naime, odredbom čl. 502 c Zakona o parničnom postupku propisan je učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st.1. ZPP-a, da su određenim postupanjem uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Ovo je značajno zbog toga što potrošači u individualnim restitucijskim parnicama, a takva je i ova parnica, imaju mogućnost potraživati preplaćeno s dvije osnove. Promjenom kamatne stope koja je s vremenom povišena došlo je do povećanja mjesečnih anuiteta koje su potrošači bili dužni plaćati u odnosu na anuitete koji su bili ugovoreni prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

17. U obrazloženju presude Visokog trgovačkog suda PŽ-7129/13 (str. 62) navodi se kako se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke odnosno kad sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, u postupku individualne pravne zaštite, naknade štete, izmjene ugovora i sl. mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih prava i interesa. Na navedeni način proširene su subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne zaštite koju pokrenu potrošači obvezuje ostale sudove. Navedeno stajalište je u skladu s odredbom čl. 138a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i dr. – dalje ZZP) koji propisuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. ovoga zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja je uzrokovana postupanjem tuženika (koje obuhvaća i povrede učinjene kod potrošačkog kreditiranja).

18. Vrhovni sud RH je u svojoj odluci broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. jasno izrazio pravno shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju se jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovo utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, obzirom da postoji temeljem već navedene odredbe čl. 502 c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 i 110/15- Dalje ZZP) vezanost za postojanost povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Vrhovni sud Republike Hrvatske u istovjetnoj pravnoj stvari u rješenju Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. kojim je prihvatio reviziju tužitelja i ukinuo presudu Županijskog suda u Osijeku ističe da ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

19. U odnosu na pitanje ništetnosti dijela ugovornih odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa, sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

20. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. ZZP/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. ZZP/03 bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

21. Na temelju ugovora o kreditu i ostale dokumentacije koja je pročitana u dokaznom postupku, te uzimajući u obzir iskaz tužitelja iz kojega slijedi da mu prilikom sklapanja ugovora o kreditu nisu ponuđene nikakve informacije niti pojašnjenja u pogledu bitnih odredbi ugovora koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, zbog čega mu tuženik nije ponudio sve potrebne informacije kako bi mogao donijeti informiranu odluku u pogled zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, ocjena je suda da u ovom postupku tuženik nije dokazao da je tužitelja kao potrošača obavijestio o rizicima fluktuacije tečaja CHF i parametrima po kojima se može mijenjati kamatna stopa, a koji su mogli utjecati na donošenje njegove odluke, ali da je unatoč tome svejedno pristao na zaključenje takvog ugovora o kreditu, niti je tužena banka predočila bilo kakva druga dopunska dokazna sredstva koja bi potvrđivala da su potrošaču dane odgovarajuće obavijesti.

22. Upravo iz tog razloga stav je suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu broj 9010717425 u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa nepoštene ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/07, slijedom čega su iste i ništetne sukladno čl. 87. st. 1. ZZP/03.

23. Pored toga, u postupku koji se vodio za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, a u kojem je i donesena presuda poslovni broj P- 1401/12, od 4. srpnja 2013., nesporno utvrđeno da odredbe ugovora koje sadrže valutnu klauzulu nisu prošle "test poštenja", odnosno da isti test poštenja u konkretnom slučaju nije prošao niti tuženik, odnosno da je i tuženik kao i sve druge banke u tom promatranom razdoblju isti kredit prikazivao na način da se rizik tečajnih razlika klijentima uglavnom prešućivao ili im se umanjivao isti rizik, odnosno u svakom slučaju da taj rizik tečajnih razloga korisnicima kredita nije dovoljno obrazložen, zbog čega su potrošači mogli doći do zaključka da je ponuda kredita vezanih u CHF najpovoljnija.

24. Kod utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu sud je posebno vodio računa da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14 i 110/15; dalje u tekstu ZZP/14), u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, ali i odredbi čl. 502. c Zakona o parničnom postupku, kojim je propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih prava i interesa, a kojom je određeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni tužbeni zahtjevi iz tužbe za kolektivnom zaštitom potrošača, te da je u tom slučaju sud u tom pojedinačnom postupku vezan za ta utvrđenja. Direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i presude koja bude donesena u tom postupku i koja kao takva obvezuje sudove u pojedinačnim postupcima, a takav stav zauzima i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev 3142/18, od 19. ožujka 2019. iz koje nedvojbeno proizlazi da u pojedinačnim postupcima koje pokreću potrošači uopće nije nužno provoditi poseban dokazni postupak, jer bi isto bilo, a s obzirom na utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite, potpuno neekonomično i previše tegobno za potrošača, a isto tako i suprotno odredbama Zakona o parničnom postupku i Zakona o zaštiti potrošača. Navedena

presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske bila je predmet ispitivanja i pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske i to upravo povodom podnese ustavne tužbe ovdje tuženika protiv presude poslovni broj Rev-3142/18, od 19. ožujka 2019., te je u ustavnosudskom postupku utvrđeno da je Vrhovni sud RH u osporavanoj presudi iznio detaljne razloge o direktnom učinku pravomoćne presude donesene u sporu radi zaštite kolektivnih interesa pri tome dovodeći u vezu odredbu čl. 502.c Zakona o parničnom postupku o okolnostima konkretnog slučaja i općom svrhom, te odredbe za pravni sustav zaštite potrošača zbog čega Ustavni sud u svojoj odluci poslovni broj U-III-2233/19, od 10. lipnja 2020., utvrdio da takvo stajalište Vrhovnog suda nije neobrazloženo niti je proizvoljno.

25. Ocjenjujući odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa s obzirom na sve naprijed navedeno ovaj sud zaključuje da je ista za tužitelja kao prosječnog klijenta banke nerazumljiva jer mu nisu na valjan način objašnjeni posljedica i doseg takvih ugovornih odredbi kao potrošaču, dok je banka kao trgovac bila svjesna rizika po tužitelja kao potrošača zbog ugovaranja ovog kredita uz primjenu valutne klauzule u CHF i promjenjivu kamatnu stopu. Stoga je za navedene odredbe valjalo utvrditi da su nepoštene i ništetne primjenom naprijed navedenih odredbi Zakona o zaštiti potrošača.

26. Naprijed navedene odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 i dr) koji se primjenjuje u predmetnom slučaju s obzirom na dan zaključenja osnovnog ugovora, jednako kao i kasnije odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i dr) koji je bio na snazi za vrijeme otplate kredita formuliraju pojam nepoštene ugovorne odredbe, okolnosti koje se uzimaju u obzir prilikom ocjene ugovora, nedopuštenost ocjene pojedinih odredaba ugovora te posljedice nepoštenosti ugovorne odredbe, a implementirane su putem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Riječ je o Direktivi kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača. Odredba čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača u sebi sadrži implementiranu odredbu čl. 3. st. 1. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima koji sadrže test nepoštenosti i ukazuje na elemente i postupanja koja nacionalni sudovi moraju provoditi unutar kontrole nepoštenosti koje je Europski sud tumačio u nizu svojih odluka.

27. Zaštita koju pruža Direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluge što se tiče pregovaračke snage i razine informacija iz presude Europskog suda C-194/14 od 17. srpnja 2014 i dr. prvi uvjet unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredaba o kojim se nije pojedinačno pregovaralo. Radi se o ugovornim odredbama koje su unaprijed sastavljene za veći broj ugovora i kojima prodavatelj robe ili pružatelj usluga predlaže potrošaču ili drugoj ugovornoj strani uvjete u obliku tzv. Općih uvjeta ili formaliziranog tipskog ugovora na čije sadržaje potrošači najčešće ne mogu utjecati. Drugi bitan element koji dovodi do neravnopravnosti stranka predstavlja sam stupanj informiranosti odnosno obaviještenosti potrošača o uvjetima i sastojcima ugovornog odnosa što proizlazi iz niza odluka npr. presude suda C-92/11 RWE Vertrieb od 21. ožujka 2013. i dr.

28. Uzimajući u obzir odredbu čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača slijedi zaključak da odredbe o valutnoj klauzuli u ovom slučaju nisu bile jasne, uočljive i lako razumljive, a isto se odnosi i na primjenu Općih uvjeta poslovanja tuženika, a koji pojam predstavlja izraz načela transparentnosti sadržan u čl. 4. st. 2. i 5. Direktive o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, te točke 20 uvodne izjave koja propisuje: "Budući da se ugovori trebaju sastavljati jasnim, razumljivim jezikom, potrošač bi zapravo morao dobiti mogućnost da pregleda njegove odredbe i, u slučaju kakvih dvojbi, trebalo bi prevagnuti ono tumačenje koje je za potrošača najpovoljnije". Transparentnost pretpostavlja da ugovorne odredbe moraju biti takve da potrošaču omogućuju ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma već i sastavne dijelove, te razumijevanja funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezični izričaj odnosi (presuda Europskog suda C-96/14 Van Hove od 23. travnja 2015.).

29. Dakle, u konkretnom slučaju utvrđeno je postojanje djelomične ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu u kojem se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu s napomenom da takva ništetnost ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora obzirom da isti može opstati i bez takve djelomične ništetnosti u opsegu visine tečaja koji je prvotno ugovoren (čl. 324. st. 2. ZOO.) Obzirom da je posljedica takve ništetnosti dužnost vraćanja onog što je primljeno na temelju takvog ugovora (čl. 323. st. 1. ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti novčani iznos preplaćen radi promjene tečaja CHF, a kako je to tužbom i zatraženo.

30. Svrha proglašenja ugovorne odredbe nepoštenom, a slijedom toga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da potrošač stekne pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa.

31. Naime, svrha i cilj zaštite potrošača upravo je usmjerena na mogućnost potpune restitucije i obeštećenja za čitav period u kojem su nepoštene ugovorne odredbe bile na snazi i dovele potrošače u neravnopravan položaj. U postupcima u kojima stranke nisu provele konverziju obeštećenje je olakšano jer da su nepoštene odredbe egzistirale tijekom čitavog trajanja otplate (u slučaju da je kredit otplaćen prije stupanja na snagu konverzije) ili činjenicom da potrošač nakon mogućnosti provođenja konverzije nije pristao na istu. No, u konkretnom slučaju odnosno kada je potrošač pristao na konverziju potrebno je razmotriti kakav je njezin učinak na ugovorne odredbe koje su naknadno utvrđene nepoštenim i posljedično ništetnim. Pri tome je bitno naglasiti da izračun i način na koji je provedena konverzija polazi od potpuno različite metodologije od one primijenjene u ovom postupku (tj. izračuna glede nepoštenog ugovaranja valutne klauzule). Naime, konverzija i njezin izračun nisu polazili od nepoštenog ugovaranja ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli niti promjenjivoj kamatnoj stopi, već od toga da se jedan bankarski proizvod (kredit ugovoren s valutnom klauzulom CHF) konvertira tj. denominira u drugi i različiti bankarski proizvod (kredit denominiran u EUR), a sve sa svrhom da bi se potrošači zaštitili od posljedica ugovornih odredbi koje su plaćanje vezale uz CHF. U tom smislu je odredbom čl. 19. b i ZIDZPK –a propisano da: „Konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača

s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.“

31.1. Kako konverzija i izračun temeljem kojeg je provedena (čl. 19 c ZIDZPK – a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule (niti promjenjive kamatne stope), već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR, na način da se napravio simulirani otplatni plan kao da je ugovor od početka ugovoren uz valutu EUR, to je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi da li je konverzija dovela do pravične ravnoteže, odnosno da li je ispravila neravnotežu nastalu uslijed nepoštenosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli. Ovo je posebice važno u tužbama poput ove a kojom tužitelj traži obeštećenje isključivo za vremenski period prije provođenja konverzije odnosno period u kojem je plaćao anuitete temeljem ugovornih odredbi koje su utvrđene nepoštenim i posljedično ništetnim.

32. Dakle, što se tiče konverzije kredita, odnosno nesporno između stranaka 2316. prosinca 2015. sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je tužitelj, kao korisnik kredita prihvatio konverziju kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR, odnosno u kredite denominirane u kune s valutnom klauzulom u EUR valja reći da sklapanje tog Dodatka nije od utjecaja na rješavanje ovog spora, jer tim Dodatkom parnične stranke nisu sporazumno dogovorile način rješavanja ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, jer tuženik nije priznao niti je pregovarao o ništetnosti ugovornih odredbi te povratu svega što je stečeno bez osnove pa se ne može govoriti da bi sklopljeni Dodatak kojim je provedena konverzija kredita u valutu EUR imao značenja za ovaj postupak, s time da taj Dodatak ne rješava pitanje preplaćenih kamata i valute u kreditima u valuti CHF kroz ovdje utuženi period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja tuženika, kakvo postupanje je utvrđeno ništetnim u ranije spomenutim pravomoćnim odlukama donesenim od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske te dodatno potvrđeno od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

33. Također razlog zbog kojeg spomenuti Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i Dodatak koji su parnične stranke sklopile nije u vezi sa predmetnim tužbenim zahtjevom tužitelja, je u tome da se konverzija odnosi isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, odnosno da niti jedna odredba toga zakona ne širi primjenu konverzije na druge izvanugovorne odnose među strankama, dakle nije prestala izvanugovorna obveza tuženika na ime vraćanja stečenog bez osnove, odnosno da sklapanje Dodatka ne znači da je korisnik kredita u potpunosti obeštećen po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope pa da posljedično tome ne bi imao pravni interes za vođenje parnice.

34. U vezi predmetnog Dodatka kojim je provedena konverzija kredita u valutu EUR za navesti je da je sud na temelju pisanog i usmenog nalaza i mišljenja sudskog vještaka Darija Dumančića utvrdio da je konverzija u konkretnom slučaju izračunata pravilno i sukladno odredbama ZIDZPK. U takvoj pravnoj i činjeničnoj situaciji valja prihvatiti pravno shvaćanje Vrhovnog suda iz rješenja Gos-1/2019 od 4.3.2020. u kojem je utvrđeno da sporazum o konverziji sklopljen na temelju odredbi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kad su ništetne odredbe ugovora o kreditu o

promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Međutim, bez obzira na sklapanje sporazuma o konverziji za navesti je da se u rješenju Vrhovnog suda RH br. Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. taj sud izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kodemnatornim novčanim zahtjevima. O okolnostima svakog pojedinog slučaja zavisi da li je kodemnatorni zahtjev osnovan ili ne, a za navesti je da o tome Vrhovni sud još nije zauzeo jedinstveno pravno shvaćanje.

35. Nadalje, u odnosu na konverziju, presudom Suda Europske unije u predmetu C-186/16 iz koje proizlazi da je sud Europske unije dao smjernice nacionalnim sudovima i to : nacionalni sudovi moraju utvrditi je li zakonodavnom intervencijom izvršena potpuna restitucija, je li ugovor s ništetnom valutnom klauzulom apsolutno ništetan i da potrošač ima pravo birati ostanak u ugovoru bez ništetnih ugovornih odredaba ili utvrditi ništetnost ugovora, a prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. sama činjenica da su stranke sklopile Dodatak Ugovora o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ne znači da je time korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđivanje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne.

36. Sud Europske unije u presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019., a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima je utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba, koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Činjenice da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. U navedenoj odluci izraženo je pravno stajalište prema kojem zakonska intervencija u ugovorne odnose ne može imati nikakvih štetnih posljedica za potrošača u smislu njegove zaštite zajamčene Direktivom 93/13/EEZ (točka 40. i 43. obrazloženja presude) što u konkretnom slučaju znači da tužitelj ostvaruje pravo na isplatu preplaćenog iznosa kredita zbog navedenih ništetnih odredbi u periodu do sklapanja predmetnog Dodatka, a restitucijski zahtjev u ovom slučaju se odnosi upravo na period koji je prethodio provedenoj konverziji.

37. Prema tome, u konkretnom slučaju, konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Dodatkom ugovoru o kreditu nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana uslijed ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli CHF već je za ubuduće definiran ugovorni odnos, a temeljem tog Dodatka tužitelju nije vraćeno ono što je u cijelosti preplatio, odnosno time tužitelj nije obeštećen u cijelosti.

38. Točno je da je korisnik kredita bio u mogućnosti odbiti sklapanje ponuđenog Dodatka Ugovoru o kreditu, međutim kad se uzme u obzir da je korisnik kredita povećanjem tečaja CHF u odnosu na kunu, a time i značajnim povećanjem mjesečnih obveza anuiteta doveden kao i mnogi drugi potrošači i korisnici kredita u tešku situaciju tada su tužitelj i korisnici kredita u pravilu prihvaćali sklapanje dodataka osnovnom

ugovoru kako izbjegli daljnji nepredvidivi tečaj CHF u odnosu na kunu. Također, analizirajući odredbe ZID ZPK/15 proizlazi da se konverzija kredita u valuti CHF onako kako je uređena navedenim zakonom odnosi isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu i ni jedna odredba tog zakona ne širi primjenu konverzije na izvanugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

39. U ovoj pravnoj stvari primjenjuje se institut stjecanja bez osnove reguliran odredbom iz čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine " br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18-dalje ZOO) u kojoj stoji da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga pa u konkretnom slučaju kada je tuženik bez osnove za sebe nepošteno ugovorio valutnu klauzulu na nedospjeli dio kredita i time tužitelju obračunao viši anuitet od onoga koji je trebao platiti, uplatom takvih anuiteta tuženik je stekao bez osnove utuženi novčani iznos.

40. Osim toga, i prema čl. 323. st. 1. ZOO-a , propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

41. Kako je utvrđena ništetnom odredba o načinu ugovaranja valutne klauzule, to na osnovi odredbi čl. 323. st. 1. ZOO tužitelju pripada pravo da mu tuženik naknadi sve ono što je stekao temeljem tako ništetne odredbe ugovora.

42. Radi utvrđivanja visine onoga što je tuženik dužan vratiti tužitelju provedeno je odgovarajuće financijsko-knjigovodstveno vještačenje po vještaku Dariju Dumančiću iz TD Posrednik d.o.o.

43. Iz nalaza i mišljenja provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja slijedi da razlika početnog tečaja CHF kojeg je tuženik primjenjivao prilikom obračuna svakog anuiteta po promijenjenoj kamatnoj stopi i to tečaja 4,79607 naspram svakomjesečnog tečaja za CHF koji je primjenjivao tuženik tužitelju iznosi 1.869,87 eura za razdoblje od rujna 2005. do dana konverzije kredita.

43.1. Također vještak je naveo da je s danom 30. rujna 2015. tuženik proveo konverziju sukladno metodi propisanoj čl. 19.c Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Za uračunavanje efekta konverzije banka je računala razliku između anuiteta u EUR i iznos uplate koji je klijent uplatio dok je otplaćivao u kreditu u CHF ali taj iznos preračunat je u EUR iz kojeg razloga je nastala razlika u obračunu.

44. Na nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka tužitelj nije imao primjedbi, te je sukladno tome i specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 15. travnja 2025. te zatražio da mu tuženik isplati iznos od 1.869,87 eura s osnove preplate zbog valutne klauzule CHF i promjenjive kamatne stope sa zateznim kamatama tekućim od uplate svakog pojedinačnog anuiteta do isplate.

45. Tuženik je u podnesku od 29. travnja 2025. naveo da osporava predmetni nalaz i mišljenje u cijelosti, da sudski vještak u svojim izračunima, počevši od svibnja

2011. godine koristi pogrešan iznos anuiteta te u potpunosti zanemaruje činjenicu da je po kreditu bio ugovoren moratorij otplate glavnice tijekom 2012. godine, pri čemu je korisnik plaćao samo kamatu. Prema sudskom vještaku, iznos anuiteta se nije mijenjao od studenog 2010. godine pa sve do 30. rujna 2015. godine što implicira da je za cijelo to razdoblje primijenjena kamatna stopa 6,10% što nije točno. Kamatna stopa u ovom je razdoblju mijenjana četiri puta. Obzirom da vještak zanemaruje činjenicu da je korišten moratorij otplate glavnice tijekom 2012. godine, ne radi niti reobračun anuiteta sukladno ovim izmjenama. Imajući u vidu sve navedeno, vještačenjem je utvrđena manja razlika od stvarne te je predmetno vještačenje je neispravno.

45.1. U odnosu na podnesak tužitelja od 15. travnja 2025. tuženik ističe kako se protivi preinaci tužbenog zahtjeva kako je to učinjeno podneskom tužitelja, te stavlja prigovor zastare na preinačeni dio zahtjeva te ističe kako tužitelj nije postavio manifestacijski tužbeni zahtjev.

45.2. Tuženik predmetno vještvo osporava u cijelosti, obzirom na činjenicu da je rezultat ovakvog vještačenja bespredmetan u ovom postupku u svjetlu činjenice da je među strankama sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija sukladno odredbama ZPK (NN 102/2015). povrh navedenog, u konkretnom slučaju vještak u svom nalazu izračunava efekt konverzije, ali isti ne iskazuje u korelaciji sa stvarno plaćenim anuitetima po osnovnom ugovoru o kreditu do datuma provedene konverzije niti isti efekt oduzima od ukupne mase anuiteta u odnosu na koju tužitelj potražuje „dodatno obeštećenje“ za koje tvrdi da ga nije dobio u okviru konverzije. Gore navedeni matematički propust ističe se s obzirom na zadatak koji je vještaku u konkretnom slučaju postavio sud na prijedlog tužitelja, a kojem u matematičkom smislu, nije udovoljeno, neovisno o činjenici što je izračun sukladno takvom zadatku sam po sebi bespredmetan obzirom na sve dosad iznesene prigovore pravne naravi. Tuženik ističe kako je predmetni nalaz i mišljenje baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj što niti je bila ugovorna volja stranaka, niti to proizlazi iz samog sadržaja predmetnog ugovora o kreditu.

46. Ovdje valja naglasiti da su netočne tvrdnje tuženika kako tužitelj nije postavio manifestacijski tužbeni zahtjev te kako je podneskom od 15. travnja 2025. izvršio preinaku tužbe kojoj preinaci se tuženik protivi. Naime, tužitelj je u skladu s čl. 186.b Zakona o parničnom postupku podnio tzv. stupnjevit tužbu u sklopu koje je istaknuo manifestacijski zahtjev budući da, kako je i naveo u tužbi, nije raspolagao svom dokumentacijom potrebnom za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva. Također. U prilogu tužbe dostavio je i dopis s potvrdom o slanju, a koji je upućen tuženiku, te u kojemu tužitelj traži dostavu dokumentacije od tuženika, budući da ima namjeru podnijeti tužbu. Nadalje, sud je na pripremnom ročištu naložio tuženiku da u roku od 15 dana dostavi sve isplate izvršene od tužitelja, kao i naplate koje je tuženik ostvario prema ovdje tužitelju slijedom Ugovora o kreditu broj: 9010717425 zaključenog između tužitelja i tuženika, kao i izračun konverzije, odnosno, pregled stvarnih uplata po predmetnoj partiji kredita kao i sve eventualne dodatke predmetnog Ugovora o kreditu i potrebne podatke za potpuno određivanje novčane tražbine koja je predmet ovoga postupka. Tuženik je u podnesku od 11. travnja 2024. naveo da će postupiti po rješenju suda, no do donošenja rješenja o vještačenju nije tako postupio, slijedom čega je vještak za potrebe vještačenja od punomoćnika tuženika pribavio dodatnu dokumentaciju, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja na listu 79 spisa.

46.1. Stoga se postavljanje određenog tužbenog zahtjeva nakon provođenja vještačenja, što je tužitelj učinio podneskom od 15. travnja 2025., ne smatra preinakom tužbe u smislu čl. 191. Zakona o parničnom postupku.

47. U pisanom očitovanju od 17. srpnja 2025. vještak Darijo Dumančić naveo je da u odnosu na navode tuženika kako iz vještačenja proizlazi kako se anuitet nije mijenjao što implicira kako je za cijelo to razdoblje primijenjena kamatna stopa od 6,10 % što nije točno, te da odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna, a da je ustanovljena fiksna kamatna stopa pa da je stoga vještačenje nema smisla, tvrdi kako je vještačenjem bilo potrebno utvrditi preplatu radi valutne klauzule, a ne kamatne tope, te navedenu preplatu temeljem kamatne stope nije ni vršio prilikom vještačenja.

48. Vještak je u pisanom očitovanju otklonio sve tuženikove prigovore te je nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka sud prihvatio kao stručan i objektivan iz razloga jer je isti nalaz sačinjen sukladno nalogu suda te je na temelju navedenog nalaza i mišljenja sud utvrdio razliku anuiteta zbog promjene tečaja CHF u utuženom razdoblju.

49. Tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu iznosa od 1.869,87 eura na ime preplate temeljem ništetne odredbe o načinu ugovaranja valutne klauzule, a sve to iz razloga jer je kako u postupku koji je vođen radi kolektivne zaštite interesa potrošača, pa tako i u ovom postupku, utvrđeno da su odredbe o načinu ugovaranja valutne klauzule ništetne i upravo iz tog razloga iste odredbe je nužno izuzeti iz primjene bez ikakve izmjene njenog sadržaja, osim one koja proizlazi iz ništetnosti takve odredbe, a što znači da sud nema mogućnosti na drugačiji način kreirati sadržaj odredbe smanjenjem na neku prihvatljivu razinu iznosa, već ju je nužno u potpunosti izuzeti iz primjene, a što je moguće jedino na način da se preplata utvrđuje uzimajući u obzir tečaj kakav je bio na dan korištenja kredita a kako je to i utvrđeno u ovom postupku.

50. Upravo iz naprijed navedenih razloga tuženik je obvezan vratiti tužitelju iznos od 1.869,87 eura uvećan za pripadajuće zakonske zatezne kamate koje teku na svaki pojedinačno mjesečno više plaćeni iznos i to od dana od dana stjecanja utvrđene razlike, sukladno odredbi čl. 1115. ZOO, s tim što je stopa zatezne kamate određena prema čl. 29. st. 1. i 2. ZOO. Tijek zakonskih zateznih kamata određen je sukladno odredbi čl. 1115. ZOO i to iz razloga jer se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem koji je kao takav obvezan platiti tužitelju zateznu kamatu od dana stjecanja odnosno od dana kada je tužitelju nastala šteta sukladno odredbi čl. 1086. Zakona o obveznim odnosima, a takav stav u pogledu tijeka zakonskih zateznih kamata zauzet je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-1294/21, od 12. listopada 2021.

51. Odbijen je istaknuti prigovor zastare u odnosu na potraživanje tužitelja. Naime, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Uzimajući u obzir pravno shvaćanje izraženo u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2245/17, od 20. ožujka 2018., odnosno kako je nesporno da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, a kojom je utvrđena ništetnost u pogledu načina ugovaranja valutne klauzule, postala

pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018., to proizlazi da do podnošenja ove tužbe još uvijek nije protekao petogodišnji zastarni rok za isticanjem restitucijskih zahtjeva temeljem tako utvrđenih ništetnih odredbi. Takav stav u pogledu početka računanja roka zastre kod ovakve vrste restitucijskih zahtjeva zauzet je i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su-IV-33/22, od 31. siječnja 2022. Na predmetno potraživanje primjenjuje se zastarni rok od 5 godina pa kako je zastara prekinuta podnošenjem tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava 04. travnja 2012. proizlazi da je podnošenjem iste prekinuto zastarijevanje. Za navesti je i da je zastarijevanje u pogledu valutne klauzule počelo ponovno teći nakon što je navedena presuda Trgovačkog suda postala pravomoćna 14. lipnja 2018., a kako je tužitelj predmetnu tužbu podnio 27. rujna 2021. to sukladno tako zauzetom pravnom shvaćanju nije nastupila zastara za restitucijske zahtjeve koji se postavljaju temeljem ništetne odredbe o načinu ugovaranja valutne klauzule.

51.1. Nadalje, člankom 328. Zakona o obveznim odnosima propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi iz čega slijedi da za isticanje tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje djelomične ništetnosti predmetnog ugovora o kreditu, odnosno odredbi toga ugovora kojima je ugovorena valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa zastara nije nastupila.

52. Uvažavajući naprijed navedena utvrđenja sud je naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.869,87 eura na ime preplate temeljem ništetne odredbe o načinu ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

53. O tužbenom zahtjevu sud je odlučio temeljem odredbe čl. 1111. i čl. 1115. ZOO, te čl. 502 c ZPP-a i čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03).

54. O troškovima tužitelja odlučeno je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 164. ZPP imajući u vidu vrijednost predmeta spora i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje u tekstu: OT), kao i to da je tužitelj u cijelosti uspio s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom, te su zbog toga tužitelju zastupanom po punomoćniku odvjetniku priznati kao potrebni i nužni i to trošak sastava tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. OT sa 100 bodova, trošak zastupanja na ročištima od 9. travnja 2024., 20. siječnja 2026. i 21. travnja 2026. prema Tbr. 9. toč. 1. OT i to za svako ročište po 100 bodova za svako ročište odnosno ukupno 300 bodova, trošak sastava obrazloženih podnesaka od 15. travnja 2025. i 19. prosinca 2025. prema Tbr. 8. toč. 1. OT i za svaki podnesak po 100 bodova odnosno ukupno 200 bodova, odnosno za sve poduzete radnje u postupku ukupno 600 bodova, a što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura ukupno iznosi 1.200,00 eura.

54.1. Sud je tužitelju priznao i trošak predumljenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 265,45 eura pa ukupni troškovi tužitelja iznose 1.465,45 eura.

54.2. Sud također tužitelju nije priznao kao nužan trošak sudske pristojbe na tužbu jer navedeni trošak tužitelj nije imao, a također mu nije priznao ni trošak sudske pristojbe na presudu budući da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 51/23) propisano da su potrošači kao stečajni dužnici i tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa oslobođeni plaćanja sudskih pristojbi slijedom čega tužitelj nije u obvezi platiti pristojbu na presudu.

Poslovni broj: P-219/2021-34

54.3. Sud je tužitelju priznao zateznu kamatu na dosuđeni trošak od dana donošenja presude 7. ožujka 2025. temeljem odredbe čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona i čl. 151. st. 3. ZPP-a.

55. Budući da tuženik nije uspio u sporu, njegov zahtjev za naknadu troškova postupka odbijen je u cijelosti kao neosnovan.

56. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci ove presude i rješenja.

U Vukovaru 27. svibnja 2026.

Sudac:
Marija Knežević Karamijatović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana računajući od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka.

Dostaviti:

1. Tužitelju putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30888-a467d**

Kontrolni broj: **0b929-2d82c-3970f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.